

K A R U

**C
H
A
K
A
S**

KARUOHAKAS

EESTI NOORESÕO KASVATUSE SELTSI TÛTAR-
LASTE GÛMNAASIUMI ÕPILASKONNA AJAKIRI

Nr. 6

OKTOOBER

1932

SISU

Aino I.: Kodu

Dir. Hans Karu: Õpilasringidest

Mina: Mure ja meelegeit ei tunne unustust (II.)

H. P-V.: Tallinnast Tartu

Mag, Joh. Aavik: Aforismid noorsoole

Vivv: Pudemeid

Kirjavastuseid

Toimetu s: P. Koppel, E. Schönberg, Helga Petti-Valgerist, Ellen Sarap,
Maret Lüüs, Angela Unt, Virve Laurits.

KODU.

Logiseval vankril jõudsin mööda sügis-sadudest poriseks ja auklikuks muutunud teed jaama. Nüüd istun kinnisilmi hämara vaguni nurgapingil ja kuulatan tormava rongi rütmilist mürinat. Ja see ühetooniline „r-r-r-r . . . r-r . . .“ hakkas nagu mu unesegases peas kerima lähidaste kodumälestuste kirjut lõnga, natuke nukrat ja kahjumeelset, kuna veeren ju neil rattail tükiks ajaks kaugete kallist kodust. Kui imelikult palju sisaldubki ses väikeses lihtsas sõnas — kodu!

Kodu — see on hele ja rõõmus suvi. Heinamaa täis kuldseid kullerkuppe, sooveer hõõgumas sinipunaseist pääsusilmadest. Maantee ääres õitsvaid tolmunud lehtedega sirelipuhmaid ja aida taga vana sammaldunud tüvega hiigelkask, mille helerohelisse latva on tuul ehitanud pesi. Krooklehtedel läiklevat hommikukastet ja loojuva õhtupäikese punast kuma aida sammaldunud katusel. Õitelõhna ja linnulaulu, ning alt lepikust kostvat karjakellade kilinat-kõlinat. Ja üle kõige säravsinine taevas. Nii imekerge on rinnus ja nii imehea joosta palja jalu mööda aiaäärset kraaviveert. Hea on vist kanadelgi, kes siblivad tikerberipõõsa all kuumas mullas ja vanal Murilgi, kes laisalt lebab trepiesisel ja vahetevahel urisedes tõrjub päikeses sumisevat kärbseparve.

Kodu — see on nukker ja niiske sügis. Vihmast vettinud aidaseinad, raagus puude ladvad vastu tinahalli taevast. Maanteil põhjatu pori, millest jalgu pead vedama kui

pehmest kitist. Aias mädanevate kapsa- ja kaalikalehtede lõhna. Udused ja ähmased hommikud ja pilkaselt-pimedad õhtud, kui tuul vuhistab majanurkades ja vingub korstnais ning ahjudes. Südamessegi hiilib mingi kartuse- ja õudusetunne.

Kodu — see on valge ja hõbehärmane talv. Puud ja põõsad tukkumas lumehangedes, üksik vares härmatanud kase ladvas, korstnast keerlevaid roosasiniseid suitsusambaid ja jäätanud kaevuvinna ragin õues. Või tuhandete villpehmete lumehelvete lumimemme naerusuine nägu kaevu ääres. Või roheline jõulukuusk paljude säravate küünaldega ja veel enamate vastuhelkidega hämarais aknais. Või reejalaste krigin öö hääletus vaikuses, ikka edasi piki kuu hõbedase valguse sinetatud teed, ülal vilkumas tuhandeid tähti.

Kodu — see on sulisev ja naerev kevad. Pimestavalt heledat päikest, tilkuvaid katuseräästaid ja nirisevaid ojakesi kõikjal. Kuldnokkade vidistusi ja lõolõõritusi. Värsket muru toaesisel, õrnaltroheline kaasik ja toomingate valget õitelund. Ning heinamaa niiskuses lopsakaid ülaseid.

R-r-r-r . . . r-r . . . -ra-taste ühetoonilise mürina saatel veeretan kodumälestuste värvilinti. Taipan, et nüüd on nukker ja hall sügis ja et sõidan kodust kaugete. Kui kord tulen tagasi, on valge saanitee ja lumehanged kodumaja katuseni.

Kui kurb oleks ometi, kui polekski kodu!

ÕPILASRINGIDEST.

Kui Karuohaka toimetuse liikmed minu poole pöördusid palvega kirjalikult avaldada, mis ma arvan õpilasingidest, siis tuli mul elavalt meelde üks episood ajast, mil Saksamaal olin koolioludega tutvumas, kus ise sama küsimusega esinesin.

Olin nimelt koos ühe teise eesti koolijuhatajaga palju loenguid kuulanud mitmesuguste kooliküsimuste kohta tuntud koolimehe H. Gaudig'i juhataavas tütarlaste koolis Leipzgis, kuni tähele panime, et mitte ühegi sõnaga ei puudutatud õpilasingide tegevust. Otsustasime selgitust pärida Gaudig'ilt eneselt ja tegime seda. Vastus oli umbes järgmine: „Milleks teil õpilasingid! Kui koolitöö klassitundides on õpilaste tegevuse tulipunktiks, kui nad oma huvisid koolitöös eneses rahuldada saavad, siis ei ole teil ringe tarvis. Ja meie õpilastel on ka peale ennelõunase koolitöö kodus õhtupooliti veel nii palju huvikohast tööd järgmiseks koolipäevaks, et neil sugugi ei jää aega tegelemiseks mingis ringis.“

Samuti meenusid olud ja aeg, kus ise gümnaasiumis käisin ja mis seal nägin ja läbi elasin. Kord noorema klassi õpilasena silmasin kuulutust ajaloolis-kirjandusliku ringi poolt ühe ettekande kohta. Otsustasime koos Villem Ernits'aga kuulama minna, tähele panemata jättes, et osavõtt oli ette nähtud vanemate klasside õpilastele. Kui kõneleja oli tund aega oma referaati lugenud ja vaheaeg tehti, ilmus äkki meie ette üks vanema klassi poiss küsimusege, kust klassist oleme. Vastuse saanud, pani ta meile ette lahkuda, „et mitte asjata skandaali ei juhtuks“ — mida meil ka teha tuli. Kuid kaua ei püsinud see ring: ta suleti. Nähtavasti ei olnud ka vanemate klasside poisid küllalt „vanad“ seks, et puht ajaloo- ja kirjandusküsimustega tegeleda — kippusid politikasse.

Pikemaks ajaks jäi tegutsema matemaatika-loodusteaduse ring, kus peamiselt viimati nimetatud ala tähelepanu leidis. Loeti referaate, selgitades sisu valguspiltidega, vaieldi nende järel suure hoo ja innuga, korjati loodusloolisi esemeid, valmistati mitmesuguseid preparaate. Suurem arv liikmeid käis küll ainult koosolekutel, ainult vähe oli neid, kes kõnedega esineda tahtsid või kogujatena tegutsesid. Kuid ka nendest vähestest tean kahte, kes hiljemgi täismeheas on Tartus tegutsema jäänud: üks kesk-koolis tegeliku matemaatika, teine ülikooli juures loodusteaduse alal.

Väärrib märkimist veel üks teine tegutsemis viis tollest ajast, mis aga väljaspool kooli aset leidis. Leidus nimelt mitmeid, kes spordi vastu huvi tundsid. Astuti siis omavahel kokku, ilma ühegi põhikirja, eestseisuse ja kodukorrata, hangiti raha, ehitati Eesti Põllumeeste Seltsi platsile oma tennisplats, talveks osteti suusad ja kasutati mõlemaid kuni kooli lõpetamiseni. Muidugi olid selles ringis ainult eestlased. Või seati omavaheline mängutrapp kokku, õpiti mõni näitemäng ära ja kanti maal koolivaheajal mõne grupiliikme kodukohas ette, kuid sekka isegi Tartus. Viimane oli eriti kardetav, kuna tegelased oleksid pidanud kindlasti koolist lahkuma, kui nende tegevusest oleks koolivõimud teateid saanud. Näitemänguõhtute sissetulekute varal on mõnedki kivid Sangasse-Laatre seltsimaja müüridesse paigutatud, kuna peamiselt selle seltsi nime varjul ja ümbruses korraldati peod, ning et aktiivsemad noored olid sealtpoolt pärit.

Nüüd on aeg ja elutingimused teistsusused. Kui siis avaliku elu tegelased healmeelil nägid isegi koolinoorte osavõttu meie seltskondlikkudest ettevõtetest, siis nüüd nõutakse eeskätt põhjalikku koolitööd. Kõigil on loodetavasti veel küllalt hästi mees need etteheited keskkoolidele, et

noored lahkuvad koolist üldiselt väga puudulikkude teadmistega: ei oska sageli nad küllalt võõrkeelt, ei oska mitmed kõige lihtsamaid tehteid matemaatikas, ei tea mõned kõige vajalikumat elektrist jne. On selge, et meie noorte esimeseks ja peamiseks ülesandeks tuleb pidada — põhjalikult omandada see teadmiste ja oskuste hulk, mida

ajaga toime tulevad hariliku koolitööga ja kes otse vajadust tunnevad lisatööde järele. Need peaksid arusaadavalt võimalusi leidma ja kasutama, kas suuremas ulatuses käsitledes koolis puudutavaid küsimusi, valides oma maitsete või huvide kohaselt ja tarvita-des selle juures õpetajate nõuandeid, või kui niisugusel korral vastavate huvide rahulda-

„Enne mõtlege, siis ütlege!“

pakub praegune keskkool, sündigu see kas kohusetundest oma ülesande vastu või huvist ainetiku vastu. See ülesanne ei ole paljudele mitte kerge ja meie teame ju, et tuleb rohkesti end pingutada, et alati oma järjekorralist tööd ära teha. Kui selle juures neil vaba aega peaks järele jääma, siis tuleb küll eeskätt mõelda jalutuse, spordi ja mõnel teisel kujul sündsa meelelahutuse peale, mis erilist pingutust ei nõua. Ei ole ju mõeldav, et alati täie pinge all peaks viibima. Kuid leidub, loomulikult ka neid, kes võrdlemisi kerge vaevaga ja lühikese

mine ei mahu hariliku klassitunni piiridesse, siis tegema seda õhtupooliti kas kodu või koolis koos teiste samahuvilistega. Nii jõuame ringideni.

Ja nii ongi tegutsetud meil. Tuletagem meele möödunud aasta foto- ja raadioringi, kus mitmed kindlasti kasulikke teadmisi ja oskusi omandasid. Jääb soovida, et ka käesoleval aastal niisuguseid õpilasi leiduks ja et nad rõõmu võiksid tunda oma tööst ja tegudest.

Hans Karu.

Mure ja meeleheit ei tunne unustust ... (II)

Loojeneb päike, ruum valgusest vabaneb,
 ümbruse askeldus vaikusse taganeb;
 minugi keha peaks pinevust põlgama,
 vaim aga heitlust uut otsast peab algama.

Seepärast ükski nüüd õhe ma lähen,
 üleval seal aga vilguvad tähed.

Vilguvad, pilgates küsivad:

„Inimlaps, kus on su tõed püsivad?
 Kui palju ilu sa täna meil' avastad,
 kui palju roostetand voorusi haljastad?
 Kui palju?“ —

Valus on ... Põgene vahele seinte,
 sealgi kurnava kurbuse küünte
 vahelt pole pääsmist, loota ei lunastust,
 mure ja meeleheit ei tunne unustust! —
 Säärase eluga ei suuda harjuda,
 jõuaks end valustki tühjemaks karjuda,
 aga ei — hääl lämbub pisarais kurku ...
 Lõppeks, miks hädaldan?! Ei maksa tõrku,
 vaid — kannata, kannata. ...

Mina.

.....

EKSKURSIONILT TAGASI.

Kell oli täpselt viis, kui meie, viiendate klasside ekskursandid, asusime Tartu rongile. Viimane pidi väljuma küll alles pool kuus, aga noh, eks ta ole kindlam, istuda oma pool tundi varem vagunis, kui saabuda viimasel minutil. Suures ärevuses võiks mõni provintsiplika pealinna rahvarohkes jaamahoones veel äragi eksida, kus siis seda häbi ja blamaaži. Nüüd olid aga kõik aegsasti

koos. Igaüks otsis oma mahule ja maitsele vastava koha, ladus oma kohvrid ja kotid ülemisele riulile riita, ja sõit võis alata — muidugi alles poole tunni pärast.

Muide kurvastas tüdrukuid asjaolu, et mõlemad pedagoogid austasid oma sealoluga just nende vagunit. Paistis nii olevat, et mürtsuvõimalused sellega langesid. Ja ekskursioon ilma mürtsuta nagu polekski õige

ekskursioon. „Rahva“, muidugi õpilasrahva rõõmuks kujunesid asjad hiljem hoopis vastupidiselt.

Väikese hilinemisega algaski sõit. Alul polnud märgata küll ühtegi mürtsupisilast. Istuti üpris vaikselt ja rahulikult paigal ja seediti nähtavasti nii pealinna muljeid kui ka „Gorso“ ja „Heinmanni“ kooke. Mõni otsis kohvriski veel midagi söödavat, enamasti tagajärjeta, sest ekskursion oma koletu isuga oli neelanud viimsed tagavarad. Oli õnn, kui leiti mõni õunapool või šokolaadiraas. Mina juhtusin päris kogemata tüki šokolaadi peale, mis pealiskaudsel vaatlemi-

Tallinna tädide ja onude suurele armastusele. Nii oli Molli-Mirjami „kreuzmutter“, mahutanud viimase kohvrissi peaaegu kogu vaka ilusaid punapõselisi suisleppi. Ja nüüd too, plika sõi ja sõi, puhkas ja sõi jällegi, kuigi Tartust väljumisel oli pühalikult töötanud pealinnas vähemalt paari kilo võrra lahjuda. Aga mis sa hing teed, kui õunad on nii ilusad ja ise oled õige eevatütar ning ühtegi Aadamat pole ligilähedalgi.

Tallinna oli mõjunud tolle tütarlapse meelekindlusele halvasti. Oli olnud teine senini veendunud arstiteaduskonna tudeng, ent nüüd leidis äkki, et sobib vaid juristik.

Tormisoeng — uusim moekarje Pariisist ja selle leiutaja parislanna m-lle Erika.

sel näis olevat päris „puuderdet“. Maitsmisel osutus oletatud puuder — hambapulbriks!

Leidus siiski seltsilisi, kelle kohvri sisu oli paisunud esialgsest poole suuremaks tänu ilmtingimata ainult.

Sellise meele muutuse oli Mollis esile kutsunud ka ta „kreuzmamma“, tuntud riigikoguliige ja naisõiguslane. Ja Mirjam oli oma „kreuzmammast“ niivõrt vaimustatud, et kavatses tulevikus käia täitsa tema jälis.

Mulle, kes olen olnud veendunud jurist algusest peale ja tulevikuunistusis rahvasaadikki, mõjus see uudis otse pörutavalt, sest konkurente sõprade hulgas pole ma pooldanud kunagi. Olime juba tülli minemas, kui naerurõkatused kõrvalpingilt paelusid meie tähelepanu. Erika oli hakanud oma ja teiste lõbuks demonstreerima igasuguseid soenguid, milliste leiutamiseks on ta tuntud

Mida kaugemale Tallinna jäi, seda ülevamaks ja lõbusamaks muutus tuju. Olemine tehti endal igati mugavaks, üks kingake teise järele lendas pingi alla ja konnasilmadelegi koitis vabadus. Laul võttis järjest hoogu, lauldi valikuta kõike, mis just meelde tuli. Eriti virgaks lauljaks osutus Liisu, kelle hääle võis ära tunda ta tugevusest kui ka ta harukordsest suurest võnkumisest

Mugav olemine nii omaette — kaardiparti õpetaja ja õpilase vahel.

meister isegi tundide ajal klassis.. Ja need soengud olid tõesti ekstravagantsed ja mõjusid kaaslaste naerumuskleile parima naerupulbrina: kogu vagun rökkas lõbusast lõkerdusest. Üks frisuurest oli eriti metsik, ainult hullumajja sobiv, Erika aga seletas suurima südamerahuga, see olevat Pariisi uusim moekarje, tuulesoengu vägevaim järglane — tormisoeng. Isegi pedagooge liigutas see nali pisut.

bassi ja diskandi vahel. Kuid see ei häirinud Liisut põrmugi. Ta oli sattunud vaimustusse ja end nii palavaks laulnud, et paled tumedate silmadega võidu hõõgusid, ja ta laulmine toimus hiljem vist puha inertsil mõjul.

Tuju jõudes haripunkti, lõi riigikogu kriisiistangult kaasatoodud mässuvaim lausa lõkkele. Lauldi marseljeesi, kuid nii häbe-
matu valesti, et prl. B. seda enam ei suutnud taluda, vaid jalamaid üles hüppas, oma

ülipõneva kaardipartii Elleniga sinnapaika jättis ja isiklikult kogu oma jõu ja osavusega asus „kauniviisilise“ laulu juhatamisele. Tagajärg polnud sellegipärast kuigi hiilgav. Hääled olid lõplikult otsas ja läbi, ära karjutud viimseni.

Oi seda vaimustust, mis nüüd algas ja mida suurendas veelgi vana taluniku, meie ainsa võõra kaasreisija tõsine meelepaha ja imestus. Tõusis teine istmelt, heitis meile pilgu täis põlgust ja väljuski vagunist sõnadega: „Ei saa õge aru, määndse no

... Sealjuures žestikuleerides lubas ta minna „oma persoonaga“ tüdrukuid kollitada.

„Ei saa õge aru, määndse no õpilase vai õpetaja om“.

Kuid tüdrukute mürtsu- ja mässuvaim oli hakanud pedagoogelegi, ja langenud oli vahesein, mis lahutab harilikult õpetaja õpilasest. Nii juhtuski, et meie klassijuhataja äkki minu vormimütsi haaras, selle enesele pähe pani, ise sealjuures žestikuleerides, ja lubas minna „oma persoonaga“ teise vaguni tüdrukuid kollitada.

õpilase, määndse õpetaja om, üten kargava kõik.“

Oldi otse vaimustuses, kui hästi sobis meie müts klassijuhatajale, ja otsustatigi järgmisel õpilaspere koosolekul ilmtingimata esineda ettepanekuga pöörduda koolijuhatause poole palvega, teha sunduslikuks vormimütsi kandmine ka kõigile pedagoogele, nii

nais- kui meesõpetajaile, viimaseile muidugi vastavate muudatusiga kas sirni või mingi teise „meheliku“ atribuudi näol.

Muide, meie armas mitmenimeline müts, meie „härjasilm“ jne. rikastus veelgi ühe nime võrra. Pealinlaste kõrgelennuline fantaasia leidis ta sarneevat pillergooniaga!! Üldse meid, ekskursante, peeti Tallinnas küll petserlasiks, valklasiks ja isegi soomlasiks — ainult mingil tingimusel mitte tartlasiks. Olimegi siis „pillergooniad“ ja pillerkaaritasime sellele vastavalt.

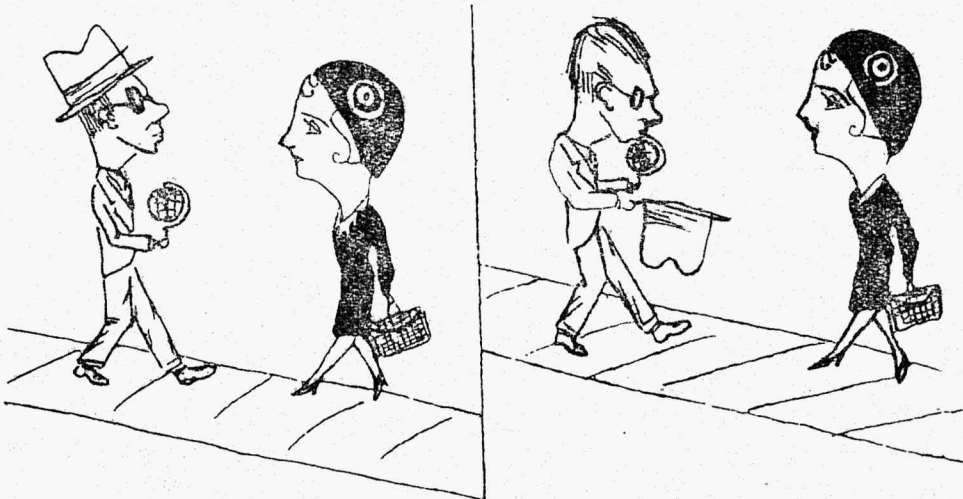
Kuid kõigel on kord lõpp, nii oli see ka meil tuju ja jõuga. Väsimus kippus vägisi võimust võtma. Ainult üksikud leelutasid veel mingit lõputut ingliskeelest laulu, suurem osa oli aga peatselt jõudmas uniküllä. Seal meenus meie armastusväärsele klassijuhatajale, et meil ühelgi ei ole

minevikku; tütarlaps minevikuta ei andvat aga kuidagi õige abituriendi mõõte välja. Õnnistaski ta meid kohe mitmesuguse erivärviliste minevikega. Mõne oma oli kahvatu blondike, roosa ja helesinine; teise oma purpurpunane, kolmandä oma pigimust jne. jne. jne. Laine oma muutis värvi nagu kameeleon. Ja meie väsimus oli korraga kui käega pühitud.

Mis meie armastusväärne klassijuhataja nende värvidega ütelda tahtis, jättis ta targu oma teada. Ega oleks selleks aegagi olnud, sest rong vuras mürinal kodulinna jaamahoone ette ja meil kõigil oma kriisivaimuga, tõmmude ja punaste minevikkudega ja pillergoonia mütsiga tuli rongilt lahkuda.

Ekskursant

H. P. V.

Tütarlaps ei ole veel IV klassis.

Tütarlaps on IV klassis.

AFORISMID NOORSOOLE.

Noorsugu vajab ideid ja ideaale. Mõned meie noortest leiavad neid kahjuks sotsialismist ja kommunismist, võttes sellega eitava ja vaenulise seisukoha meie rahvuslike pyyete ning ideoloogia vastu ja tundes päämist huvi ainult rahvusvahelise töölise päästmise kohta.

*

Palju kasulikumaks ja ilusamaks ideaaliks võiks meie noorsoole olla rahvuslus, s. o. huvitet olemine eesti rahvusest ja selle edenemist, eesti rahvuskultuurist ja selle arenemisest ning paremast tulevikust. Sest sellega teeme iseenestele elu paremaks, ilusamaks ja huvitavamaks.

*

Õige eesti rahvuslane peab tingimata huvitet olema eesti keele arenemisest, sest keel on nydysel ajal see nähtus, mis kõige rohkem on aluseks rahvusele. Ilma keeleta ei ole yhtki rahvust. Eri keelte olemasolu jagab inimkunna eri rahvusteks. Rahvus võib kaotada oma isamaa ja siirduda või vägisi viidud saada teise kohta elama, kuid ta pysib yha edasi sama rahvusena. Aga nii pea kui ta kaotab oma keele ja omandab võõra, on ta lakand rahvusena olemas olemast ja suland uppund ja kadund, võõra rahva sekka. See on rahvuse surm.

*

Noorsugu huvitab võitlus ideede ja ideaalide eest. Ka seda võitlust pakub ja võimaldab ja otse paratamattusena toob kaasa huvitumine eesti keelest ja tegutsemine sellega.

*

Eesti keel oli nii alaväärseks tehtud, nii rikutud ja nii ytelda vaeseomaks peksetud nende viletsate olude tõttu, milles eesti rahvas nii kaua pidi elama. Seepärast selle keele kohendamine harit ja väärtuslikuks

kultuurkeeleks ei lähe ilma teatavate põhjalikumate paranduste, lisanduste ja ymber-tegemisteta, see on ilma keeleuenduseta

*

Keeleuendusi (vorme, uusi sõnu) ei panda ette ega pyyta läbi viia mitte mingi eralõbu pärast, vaid eesti keele kasu pärast, selleks et eesti keel saaks paremaks — rikkamaks ja peenemaks.

*

Igal kultuurrahval on omal ajal olnud keeleuenduse ajajärk, kuid yhegi rahva juures ei ole selles uuenduses pandud nii suurt rõhku keele ilule. Eesti keeleuendus on suurelt osalt ilu probleem, esteetiline unistus.

*

Keeleuendus on võitlus, sest vanem, võimul olev sugupõlv ei tunne nii suurt vajadust keele arendamise järele kui noorem. Päälegi mida vanemaks inimesed saavad, seda sygavamini ja visamini juurduvad neisse vanad, kord omandet harjumused. Nad lepivad nende uuendustega, mis nad kord omas nooruses on omaks võtnud ja muutuvad koguni vaenuliseks nende vastu, mis hiljem pakutakse.

*

Sellepärast ainult noorsugu võib täiesti aru saada keeleuendusest ja selle võidule viia. Sest noorsool on selleks paremad eeltused: suurem vaimline värskus ja vastuvõtlikkus ja vanade sissejuurdund harjumuste ja eelarvamiste puudumine

*

Igal pool on keeleuendus lõppeks võitnud ja uuendet keel on viimati saand valitsevaks keeleks. Seda näitab kõigi keelte ajalugu. Uus-Greekas kestis keelevõitlus ligi sada aastat. Lõunamaise temperamendi tõttu mindi säääl koguni uuenduslaste ja nende vastaste vahel uulitsavõitlusteni, kus

mõningaid inimesi haavata ja koguni surma sai. See oli möödunud sajandi lõpul. Kuid käesoleva sajandi alul (a. 1905) tunnusteti uuenduslik keel yldmaksvaks riigikeeleks.

*

Keeleuuendus läheb läbi, sest et see toob parema keele ja et noorsugu saab aru selle paremusest.

*

Toetades keeleuuendust toetatakse nyidsel ajal kõige paremini rahvuslikku kultuuri.

*

Ei tarvitse kunagi karta, et keeleuuduses minnakse liiale. Et liiale ei minda, s. o. et läbi ei lähe liig palju uuendusi, selle eest hoolitseb juba inimeste loomupärane laiskus, tuimus ja tõrksus. Mida kaugemalle minnakse keeleuuenduses, seda raskemaks läheb selle teostamine, samuti kui raskemaks läheb yha kõrgeneva ja järseneva mäe otsa ronimine. Liialduste eest oleme seepärast garanteeritud.

*

Kui liialdust, halba liialdust esineb, siis on seda märgata pigem vastaste laagris.

PUDEMEID.

Vist igaühel on meeles, kuivõrd palju kuuldus kulunud olevat vaeva, et too „eht“ tütarlapselik, sobiv, ilus ja kena vormimüts oleks saanud ühtlasi ka praktiline.

Hoopis lihtsam oleks olnud vormijalanõudega. Praktilisimad jalavarjud on kindlasti kautšuktaldadega kingad!

Kautšukkingi võib kanda kevadel ja sügisel, suvel ja talvel . . . Ja siis veel see hea omadus, et lõppeks muutuvad nii ütle mata „armsaks“, et neist ei suudeta loobuda isegi tantsupidudel.

Aga siiski — kuidas šeda . . . . . ?

Kuid too kingapaar on nüüd vist läinud hingusele. Järelehüüdena — magusat und pärast ennastsalgavat teenistust!

* * *

Nii minnakse mõrel pool liiale mõnede ise enesest hääde uuendustega, mis keeleuudendus on algatand ja mida nyid mõned oma järjekindlusmaanias või valesti mõistmises viivad halba äärmusesse, näit tis-lõpu tarvitamises (tunnustis, kuulutis, seletis, kirjeldis, arvestis, koguni mõistatis, viirastis, liigutis jne. pro tunnustus, kuulutus, seletus, kirjeldus, arvustus, mõistatus, viirastus, liigutus jne.), kohtuma, seisatuma, pro kohtama, seisatama, psyyh pro psyyhhe ja verbi paigutamises yleliia ja tarbetumalt lause eesotsa, näit, „kui tuli Wilde välismaalt tagasi“ (pro „kui Wilde tuli välismaalt tagasi“).

*

Ilma keeleuuenduseta ei saa tulevast hääd eesti kirjakeelt.

*

Ainult julge keeleuuenduse, eriti sõnade ja koguni vormide kunstliku loomise kaudu saab eesti keel paremaks — rikkamaks ja peenemaks, seega väärtuslikumaks — kui läti keel ja soome keel.

Joh. Aavik.

Täieliku üllatusena on jäädvustunud eelmisele semestrileheküljele „ladinlane“, kes õilsast huvist (!) prantsuse keele vastu kõik oma lauvalt avastatud „prantslasist mõtte-tarkade“ vaimutooted laskis tõlkida eesti keelde. Me prantslaste-ladinlaste ajaloos vist esmakordne tunnustamine!

Või juhtus see vaid „hieroliifide“ salapärasusest ja Järta lihalikust nõrkusest?

„J'aime vous beaucoup, mon chère Eerik . . . etc.“ — ei paista see just igapäevane!

Ehkki Eerikuid maailmas palju, too „Eerik“ ütleb kõik!

On ka iseenesest mõistetav, et inimene, kes peale klaveril mängu risib „mängida“

*) Armastan teid väga, mu kallis Eerika . . . j.n.e.

ka lõualuudega, on vägagi . . . Poja elu
vaid peaks edaspidi kinnitatama! . . .

* *
*

Tantsuhooaeg on ukse ees.

Tunnid on määratud kindlaks, samme
on õpitud, partnerid ja uued kingad ootamas — kõik on valmis sesooni algamiseks.

Sääl aga lendab pomm! Pisargaasi ta
ei sisalda. 20. sajandi „tuleviku“ arvates
lõhnab vähe naerupulbri järele:

„ . . . ja ka tantsimine on adiaafra,
mis võib saada hingeõndsusele kahjulikuks,
nagu kõik muudki ükskõiksed asjad . . . “

ütleb Philipp Spener (küll vaid ajaliku usu-
õpetaja suu läbi).

???

Saadame lendu leegioni küsimärke.

Ei kulu viit minutitki, kui hakkab pu-
denema vastuseks isiklikke veendumusi.
. . . Muidugimõista tantsimise vastu ei ole
kellelgi midagi! Leena-Lindaga tantsigu
kuni kingatallad kuluvad! . . .

Tantsüküsimusel on sugulust beeš-ba-
reti probleemiga.

Ärgem siis pigem nuusutagem naeru-
pulbrit, jätkem igale ta tõekspidemed.

Vivv.

*****

KIRJAVASTUSEID.

- Aino M.- „Kolmas püha“ ei ilmunud, kuna töö esimene osa
on veelgi ebaselge ja laialivalguv. Et võiks tulevikus
näha päevavalgust, soovitame teha „aisast rakettauto“ —
nagu ise ütled.
- E . . . - „Tõi neljaleheline ristikehin õnne“ on parem kui „Kitty“.
Avaldamiseks sisaldavad muu hulgas aga liialt sentimen-
taalsust.
- Mai Kondirisu — Võiksid jätkata samas suunas, kuid eeltingi-
musena peaksid sulge tublisti lihvima. See eriskummaline
„Tund“ kahjuks ei kannata trükimusta.
- Si — Kogu töö võiks olla lühem. Eksitavad on mõned koh-
makad ja silumatud väljendid. „Suvepraktikal“ siiski
ei ilmu, kuigi sisaldab õnnestunud osi.
- Ita — „Muinasjuttus“ märgata tugevat Bergmanni mõju ja
ta ei vasta praegusele ajale. Soovitav oleks Sul lugeda
moodsat hulet.
- Ar — „Merel“ on võrdlemisi kena. Noore värsisepana vajad veel
tublisti vilumist, peamiselt katsu hoiduda laialivalgumise
eest.

